

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 140.804 van 17 februari 2005
in de zaak A. 107.111/XII-3196.**

In zake : de GEMEENTE WEZEMBEEK-OPPEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. Uyttendaele,
kantoor houdende te Brussel,
Bronstraat 68

tegen :

de GOUVERNEUR VAN DE PROVINCIE VLAAMS-
BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. Staelens,
kantoor houdende te Brugge,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkommende partijen:

1. Marc VINETTE,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. Uyttendaele,
kantoor houdende te Brussel,
Bronstraat 68
2. Melanie DAVID,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. Generet,
kantoor houdende te Brussel,
Franklin Rooseveltlaan 84, bus 3.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Wezembeek-Oppem op 9 januari 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 4 mei 2001 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant tot vernietiging van de besluiten van 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem houdende benoeming in vast verband van Mélanie David als onderwijzeres voor 24 uren per week en van Marc Vinette als onderwijzer voor 12 uren per week aan de Franstalige gemeenteschool “Het Hoeveke”, vanaf 1 januari 2001;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 20 juli 2001 en 4 oktober 2001;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 waarbij de tussenkomsten van Marc Vinette en Melanie David worden toegelaten;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur H. Colin;

Gelet op de beschikking van 4 november 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 december 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-F. De Bock, die loco advocaat M. Uyttendaele verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat B. Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat Chr. Lepinois, die loco advocaat G. Generet verschijnt voor de tweede tussenkomende partij;

Gehoord het advies van auditeur H. Colin;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Bij besluit van 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem wordt Marc Vinette, in het bezit van het diploma van onderwijzer, uitgereikt door het “Institut des Dames de Marie”, vanaf 1 januari 2001 benoemd tot onderwijzer in vast verband voor 12 uren per week aan de Franstalige gemeenteschool “Het Hoeveke”.

Bij besluit van dezelfde datum wordt Mélanie David, in het bezit van het diploma van onderwijzeres, uitgereikt door de “Ecole Normale Catholique du Brabant Wallon”, vanaf 1 januari 2001 benoemd tot onderwijzeres in vast verband voor 24 uren per week aan diezelfde Franstalige gemeenteschool “Het Hoeveke”.

1.2. Met een brief van 11 januari 2001 wordt het college van burgemeester van schepenen van Wezembeek-Oppem namens de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant verzocht een kopie toe te sturen van het door M. Vinette en M. David behaalde getuigschrift van de vereiste kennis van het Nederlands afgeleverd door Selor (voorheen het Vast Wervingssecretariaat), getuigschrift dat volgens de brief vereist is omdat uit de benoemingsbeslissingen blijkt dat het onderwijs door beide benoemden in het Frans werd genoten.

1.3. Op 16 januari 2001 bezorgt het college van burgemeester een kopie van twee getuigschriften “grondige kennis verplichte tweede taal Nederlands in het lager onderwijs”, afgegeven door de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap ingesteld ter uitvoering van artikel 15 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs, en waarin wordt verklaard dat beide benoemden, aangezien zij geslaagd zijn voor een aanvullend examen over de kennis van de Nederlandse taal, bekwaam zijn het Nederlands als wettelijk verplichte tweede taal te onderwijzen in de Franstalige lagere scholen.

1.4. Bij besluit van 9 februari 2001 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant worden de gemeenteraadsbeslissingen van 21 december 2000 houdende benoeming van M. Vinette en M. David in hun uitvoering geschorst.

Dat besluit luidt :

“De gouverneur,
Gelet op de beslissing d.d. 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem, binnengekomen op het provinciaal gouvernement Vlaams-Brabant op 5 januari 2001, houdende benoeming in vast verband van

mevrouw Melanie David als onderwijzeres aan de Franstalige gemeenteschool 'Het Hoeveke' voor 24 uren per week, vanaf 1 januari 2001;

Gelet op de beslissing d.d. 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem, binnengekomen op het Provinciaal gouvernement Vlaams-Brabant op 5 januari 2001, houdende benoeming in vast verband van de heer Marc Vinette als onderwijzer aan de Franstalige gemeenteschool 'Het Hoeveke' voor 12 uren per week, vanaf 1 januari 2001;

Gelet op de nieuwe gemeentewet, in het bijzonder op de artikelen 149, 264 en 265;

Gelet op de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs (hierna : 'onderwijstaalwet');

Gelet op het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna : bestuurstaalwet)

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding;

Overwegende dat uit de artikelen 19 en 31 van het bovenvermelde decreet van 27 maart 1991 blijkt dat niemand vast benoemd kan worden in het gesubsidieerd onderwijs, indien hij op het ogenblik van de benoeming niet voldoet aan de bepaling van de taalwetten terzake;

Overwegende dat artikel 1, §1, 1° van de genoemde bestuurstaalwet bepaalt dat deze gecoördineerde wetten toepasselijk zijn op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de staat, van de provinciën en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet;

Overwegende dat artikel 1, §1, 4° van de bestuurstaalwet bepaalt dat deze gecoördineerde wetten toepasselijk zijn op de administratieve handelingen van de rechtelijke macht, van dezer medewerkers en van de schooloverheden;

Overwegende dat het bovenvermelde bevestigd wordt door de arresten nr. 74.028 en 74.029 van 2 juni 1998 van de Raad van State die uitdrukkelijk bepalen dat onderwijzers in het lager gemeentelijk onderwijs, als gemeenteambtenaren, onderworpen zijn aan de bestuurstaalwet; dat de genoemde arresten bepalen dat men tevergeefs zou opwerpen dat, doordat een onderwijzer aan de genoemde onderwijstaalwet onderworpen is, hij niet onder de bestuurstaalwet zou vallen; dat immers de onderwijstaalwet enkel het gebruik van de talen in verband met het verstrekken van het onderwijs regelt om het zo doelmatig mogelijk te maken, terwijl de bepalingen van de bestuurstaalwet volgens artikel 1, §1, 1° op de openbare diensten van onder meer de gemeenten toepasselijk zijn voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet en artikel 1, §1, 4° uitdrukkelijk bepaalt dat de wet van toepassing is op de administratieve handelingen van de schooloverheden;

Overwegende dat de Raad van State in de bovenvermelde arresten bevestigd dat de leerkrachten in een Franstalige gemeentelijke lagere school gemeenteambtenaren zijn die verplicht zijn om voor de eigen inwendige dienst de taal te gebruiken die hun is voorgeschreven door de bestuurstaalwet, in casu het Nederlands;

Overwegende dat, met toepassing van artikel 64, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de partijen die onderworpen zijn aan de bestuurstaalwet, verplicht zijn om voor hun akten en verklaringen voor de Raad van State de taal te gebruiken die hun is voorgeschreven voor hun eigen inwendige dienst; dat daarom de Raad van State in de arresten nr. 74.028 en 74.029 van 2 juni 1998 oordeelde dat de beroepen niet geldig waren ingesteld;

Overwegende dat het tuchtstatuut van het gesubsidieerd onderwijzend personeel in de gemeenten geregeld wordt door het bovenvermelde decreet van 27 maart 1991; dat artikel 68, §1 van dit decreet bepaalt dat de tuchtmacht uitgeoefend wordt door de tot benoemen bevoegde overheid, behoudens de in §2 bepaalde afwijkingen; dat de tot benoemen bevoegde overheid de gemeenteraad is;

Overwegende dat artikel 23 van de bestuursstaalwet bepaalt dat iedere plaatselijke dienst die gevestigd is in de gemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezembeek-Oppem uitsluitend de Nederlandse taal gebruikt in zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse taalgebied en die uit Brussel-Hoofdstad; dat bijgevolg, wanneer in de gemeenteraad van één van deze gemeenten een tuchtprocedure gevoerd wordt tegen een lid van het onderwijzend personeel waarbij het betrokken personeelslid gehoord wordt, het Nederlands de enige taal is die gebruikt mag worden; dat wanneer een onderwijspersoneelslid het Nederlands niet machtig is, hij zelfs niet in staat zou zijn zichzelf te verdedigen voor de gemeenteraad in een tuchtprocedure, noch eventueel om te getuigen voor een collega tegen wie een tuchtzaak zou zijn ingespannen;

Overwegende dat volgens het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 22 januari 1976 sommige schooloverheden taalkundig in staat moeten zijn om in het raam van de bestuursstaalwet alle voorbereidende handelingen van de bestuurlijke aard te stellen in de voorgeschreven taal;

Overwegende dat artikel 27 van de bestuursstaalwet bepaalt dat in de plaatselijke diensten van de randgemeenten niemand tot een ambt of betrekking kan worden benoemd of bevorderd indien hij de Nederlandse taal niet kent; dat deze kennis bewezen moet worden door middel van het vereiste diploma of studiegetuigschrift waaruit blijkt dat het onderwijs in het Nederlands werd genoten of, bij ontstentenis daarvan, door een examen;

Overwegende dat uit onderhavig dossier blijkt dat Mélanie David en Marc Vinette in het bezit zijn van het getuigschrift grondige kennis verplichte tweede taal Nederlands in het lager onderwijs, afgeleverd door de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap ingesteld ter uitvoering van artikel 15 van de onderwijstaalwet;

Overwegende dat artikel 53 van de bestuursstaalwet bepaalt dat alleen de Vaste Wervingssecretaris bevoegd is om bewijzen inzake taalkennis vereist door de bestuursstaalwet uit te reiken;

Overwegende dat de twee bovenvermelde personeelsleden die met de genoemde gemeenteraadsbeslissingen van 21 december 2000 in vast verband benoemd worden aan de Franstalige gemeenteschool van Wezembeek-Oppem noch in het bezit zijn van het vereiste diploma waaruit blijkt dat ze het onderwijs in het Nederlands hebben genoten, noch van een getuigschrift van de vereiste kennis van het Nederlands afgeleverd door SELOR;

Overwegende dat de beslissingen van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem d.d. 21 december 2000 strijdig zijn met de terzake geldende taalwetten en om die reden dan ook onwettig zijn;”;

1.5. Met een aangetekende brief van 12 februari 2001 bezorgt de gouverneur een afschrift van zijn schorsingsbesluit aan het college van burgemeester en schepenen. In die brief deelt hij nog mee dat de redenen die aan de basis liggen van zijn beslissing die zijn welke werden vermeld in het besluit van 17 mei 2000 van de Vlaamse minister van binnenlandse aangelegenheden, ambtenarenzaken en

sport inzake de vernietiging van de beslissingen van 16 december 1999 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem houdende benoeming in vast verband van leerkrachten aan de Franstalige gemeenteschool.

1.6. Op 19 maart 2001 neemt de gemeenteraad kennis van het schorsingsbesluit van 9 februari 2001, en beslist hij de geschorste gemeenteraadsbeslissingen van 21 december 2000 te handhaven.

In het handhavingsbesluit wordt onder meer aangevoerd dat de door de gouverneur ingenomen stelling steunt op een foutieve interpretatie van de wet van 30 juli 1963 houdende de taalregeling in het onderwijs; de gemeenteraad verwijst in dat verband naar de artikelen 14 en 15 van voornoemde wet, en overweegt dat de beide benoemden in het bezit zijn van het getuigschrift “grondige kennis verplichte tweede taal Nederlands in het lager onderwijs”, uitgereikt door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, en dat zij derhalve bekwaam zijn het Nederlands als wettelijk verplichte tweede taal te onderwijzen in de Franstalige lagere scholen.

1.7. Bij besluit van 4 mei 2001 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant worden de besluiten van 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem houdende benoeming in vast verband van Mélanie David en Marc Vinette aan de Franstalige gemeenteschool “Het Hoeveke” vernietigd.

Dat besluit, dat het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep, luidt :

“De gouverneur,

Gelet op de nieuwe gemeentewet, in het bijzonder op de artikelen 264 en 265;

Gelet op de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs (hierna: 'onderwijstaalwet');

Gelet op het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: 'bestuurstaalwet');

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding;

Gelet op de beslissing d.d. 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem houdende benoeming in vast verband van mevrouw Mélanie David als onderwijzeres aan de Franstalige gemeenteschool 'Het Hoeveke' voor 24 uren per week, vanaf 1 januari 2001;

Gelet op de beslissing d.d. 21 december 2000 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem houdende benoeming in vast verband van de heer

Marc Vinette als onderwijzer aan de Franstalige gemeenteschool 'Het Hoeveke' voor 12 uren per week, vanaf 1 januari 2001;

Gelet op het besluit d.d. 17 mei 2000 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport inzake de vernietiging van beslissingen van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem d.d. 16 december 1999 houdende benoeming van 3 deeltijdse onderwijzers in vast verband aan de Franstalige gemeenteschool;

Overwegende dat uit de consideransen van dit ministeriële vernietigingsbesluit d.d. 17 mei 2000 blijkt dat de bovenvermelde gemeenteraadsbeslissingen d.d. 21 december 2000 onwettig zijn;

Gelet op mijn besluit d.d. 9 februari 2001 houdende schorsing van de uitvoering van de bovenvermelde twee gemeenteraadsbeslissingen d.d. 21 december 2001, waarbij de overwegingen van het bovenvermelde ministeriële vernietigingsbesluit d.d. 17 mei 2000 overgenomen werden;

Gelet op de beslissing d.d. 19 maart 2001 van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem binnengekomen op het provinciaal gouvernement Vlaams-Brabant op 27 maart 2001, houdende handhaving van de twee bovenvermelde gemeenteraadsbeslissingen d.d. 21 december 2000;

Overwegende dat in de consideransen van het genoemde handhavingsbesluit d.d. 19 maart 2001 wordt gesteld dat de schorsing op een onrechtmatige basis steunt gezien ik mijn bevoegdheden heb overschreden door inzake het onderwerp van vaste benoemingen binnen het onderwijs enige uitspraak te doen;

Overwegende dat deze stelling foutief is; dat, zoals eveneens vermeld in het bovenvermelde ministeriële vernietigingsbesluit d.d. 17 mei 2000, benoemingen in het gemeentelijk lager onderwijs onder de bepalingen van titel VII van de nieuwe gemeentewet, in het bijzonder onder de bepalingen van de artikelen 264 en 265, vallen, aangezien er geen specifiek toezicht van toepassing is op de besluiten van de gemeenteraden betreffende benoemingen in het gemeentelijk lager onderwijs;

Overwegende dat in de consideransen van het genoemde handhavingsbesluit d.d. 19 maart 2001 wordt gesteld dat de in het schorsingsbesluit d.d. 9 februari 2001 ingenomen stelling steunt op een foutieve interpretatie van de onderwijstaalwet;

Overwegende dat mijn schorsingsbesluit d.d. 9 februari 2001 volledig gebaseerd is op de consideransen van het bovenvermelde ministeriële vernietigingsbesluit d.d. 17 mei 2000; dat hieruit blijkt dat leerkrachten in het gemeentelijk lager onderwijs om benoemd te worden niet enkel als leerkracht dienen te voldoen aan de bepalingen van de onderwijstaalwet, maar als gemeenteambtenaren eveneens dienen te voldoen aan de bepalingen van de bestuurstaalwet;

Overwegende dat, zoals blijkt uit mijn bovenvermelde besluit d.d. 9 februari 2001, de beslissingen van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem d.d. 21 december 2000 strijdig zijn met de terzake geldende taalwetten en om die reden dan ook onwettig zijn;”;

Het wettelijk kader.

2. Overwegende dat het wenselijk is voor een goed begrip van de zaak, eerst enkele wetsbepalingen waarvan de toepassing wordt aangevoerd of betwist, in herinnering te brengen :

2.1. De wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs
(hierna ook: onderwijstaalwet) :

“HOOFDSTUK I. - Toepassingsgebied. Bepalingen.

Artikel 1. De officiële inrichtingen voor kleuter-, lager, middelbaar, normaal-, technisch, kunst- of buitengewoon onderwijs en dezelfde door het Rijk gesubsidieerde of erkende vrije inrichtingen, vallen onder de beschikkingen van deze wet.

Nochtans vallen de inrichtingen gevestigd in de gemeenten opgesomd in § 1 van artikel 7 van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, wat betreft de onderwijstaal en het tweede taalonderricht, onder de beschikkingen van § 3 van ditzelfde artikel.

[...]

HOOFDSTUK II. - Onderwijstaal.

Art. 4. - De onderwijstaal is het Nederlands in het Nederlandse taalgebied, [...]

HOOFDSTUK IV. - Taalkennis van het personeel.

Art. 13. Een onderwijsinrichting mag voor haar bestuurs-, onderwijzend of administratief personeel slechts personen aanwerven die het bewijs hebben geleverd van hun grondige kennis van de onderwijstaal van de inrichting of, in de tweetalige inrichtingen, van de afdeling waaraan zij verbonden zullen worden.

Voor de leraars in andere levende talen dan de onderwijstaal, die in het bezit zijn van het vereiste diploma, volstaat het bewijs van een voldoende kennis.

Art. 14. In de lagere scholen waar het onderwijs van de tweede taal wettelijk verplicht is, wordt dit onderwijs gegeven door een onderwijzer die het bewijs heeft geleverd van zijn grondige kennis van deze tweede taal en ten minste van zijn voldoende kennis van de onderwijstaal.

Art. 15. Een kandidaat levert het bewijs van zijn grondige kennis van een taal zo hij, in deze taal, het diploma waarop zijn aanwerving steunt, heeft behaald, of zo hij een getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat hij, ten overstaan van een bij koninklijk besluit ingestelde examencommissie, geslaagd is voor een examen over de grondige kennis van die taal.

Een kandidaat levert het bewijs van zijn voldoende kennis van een taal, zo het diploma waarop zijn aanwerving steunt zulks vermeldt, of zo hij een getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat hij, ten overstaan van een bij koninklijk besluit ingestelde examencommissie, geslaagd is voor een examen over de voldoende kennis van die taal.

Art. 16. Zo een inrichting moeilijkheden ondervindt om een kandidaat aan te werven die de vereiste taalbekwaamheid bezit, mag de Minister een tijdelijke afwijking toestaan op de bepalingen van de artikelen 13 en 14. De afwijking geldt slechts voor de duur van één jaar en kan slechts tweemaal hernieuwd worden.”.

2.2. De wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (niet opgenomen in de bestuurstaalwet) :

“Art. 7., § 3. Inzake onderwijs in de zes gemeenten:

A. - De onderwijstaal is het Nederlands.

Het onderwijs in de tweede taal mag in het lager onderwijs worden verstrekt naar rata van 4 uur per week in de 2e graad en van 8 uur per week in de 3e en de 4e graad.

B. - Het kleuteronderwijs en het lager onderwijs mag worden verstrekt in het Frans indien deze taal de moedertaal of de gebruikelijke taal van het kind is en indien het gezinshoofd verblijf houdt in een van deze gemeenten.

Dit onderwijs mag slechts worden georganiseerd op verzoek van zestien gezinshoofden die in de gemeente verblijf houden.

De gemeente, die vorenvermeld verzoek ontvangt, is ertoe gehouden dit onderwijs te organiseren.

Het onderwijs van de tweede landstaal wordt verplicht in de lagere scholen naar rata van 4 uur per week in de 2e graad en van 8 uur per week in de 3e en de 4e graad.

C. - Het onderwijs in de tweede taal mag herhalingsoefeningen van de andere stof van het programma omvatten.”.

2.3. De op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna ook: bestuurstaalwet) :

“HOOFDSTUK I. - Toepassingsfeer van de gecoördineerde wetten.

Artikel 1. § 1. Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk :

1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet;

2° op de natuurlijke en rechtspersonen die concessiehouder zijn van een openbare dienst of die belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de wet of de openbare machten hun hebben toevertrouwd in het belang van het algemeen;

[...]

4° op de administratieve handelingen van de rechterlijke macht, van dezer medewerkers en van de schooloverheden; [...]

§ 2. De onderscheiden diensten, met een bepaalde territoriale bevoegdheid, van de in § 1 bedoelde besturen, openbare diensten en instellingen, alsook de in dezelfde paragraaf vermelde natuurlijke personen, worden hierna 'diensten' genoemd.

Tenzij zij onder het gezag van een openbare macht staan, zijn de in § 1, 2°, bedoelde personen niet onderworpen aan de bepalingen die in deze gecoördineerde wetten betrekking hebben op de organisatie van de diensten, op de rechtspositie van het personeel en op de door dit laatste verkregen rechten. [...]

Art. 7. De gemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezenbeek-Oppem worden begiftigd met een eigen regeling.

Met het oog op de toepassing van de volgende bepalingen en inzonderheid die van hoofdstuk IV worden deze gemeenten beschouwd als gemeenten met een speciale regeling. Zij worden hierna 'randgemeenten' genoemd.

[...]

HOOFDSTUK III. - Gebruik van de talen in de plaatselijke diensten.

Afdeling I. - Algemene bepalingen.

Art. 9. Voor de toepassing van deze gecoördineerde wetten worden onder plaatselijke diensten verstaan diensten in de zin van artikel 1, § 2, waarvan de werkkring niet meer dan één gemeente bestrijkt.

[...]

Afdeling IV. - Randgemeenten.

Onderafdeling 1. - Gemeenschappelijke bepalingen voor al de randgemeenten.

Art. 23. Iedere plaatselijke dienst die gevestigd is in de gemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en

Wezembeek-Oppem, gebruikt uitsluitend de Nederlandse taal in zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse taalgebied en die uit Brussel-Hoofdstad.

Art. 24. De plaatselijke diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten stellen de berichten, mededelingen en formulieren die voor het publiek bestemd zijn in het Nederlands en in het Frans.

De bekendmakingen die betrekking hebben op de burgerlijke stand worden nochtans gesteld in de taal van de akte waarmee zij in verband staan.

Art. 25. In hun betrekkingen met een particulier gebruiken dezelfde diensten de door betrokkene gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

Er wordt echter aan een privaat bedrijf, dat in een gemeente zonder speciale regeling uit het Frans of het Nederlands taalgebied gevestigd is, geantwoord in de taal van deze gemeente.

Art. 26. Meergenoemde diensten stellen de aan de particulieren uitgereikte getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in het Nederlands of in het Frans, naar gelang van de wens van de belanghebbende.

Art. 27. In de plaatselijke diensten van de randgemeenten kan niemand tot een ambt of betrekking benoemd of bevorderd worden indien hij de Nederlandse taal niet kent. De toelatings- en bevorderingsexamens geschieden in dezelfde taal.

De kandidaat wordt enkel tot het examen toegelaten voor zover uit de vereiste diploma's of studiegetuigschriften blijkt dat hij zijn onderwijs in meergenoemde taal heeft genoten. Bij ontstentenis van een dergelijk diploma of getuigschrift moet de taalkennis vooraf door een examen bewezen worden.

Indien het ambt of de betrekking begeven wordt zonder toelatingsexamen dient de vereiste taalkennis vastgesteld aan de hand van de daartoe in lid 2 voorgeschreven bewijzen.

HOOFDSTUK VI. - Bijzondere bepalingen.

[...]

Art. 53. De Vaste Wervingssecretaris alleen is bevoegd om bewijzen omtrent de bij de wet van 2 augustus 1963 vereiste taalkennis uit te reiken. [...]
[...]"

Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekende partij een *eerste middel* put “uit de nietigheid van het bestreden besluit van de Gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant d.d. 4 mei 2001”;

3.1.1.1. Overwegende dat zij in een *eerste middelonderdeel*, “afgeleid uit de schending van artikel 159 van de Grondwet, van artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, van de onbevoegdheid en van de machtsoverschrijding”, aanvoert wat volgt: luidens artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI) wordt het gewoon administratief toezicht op de gemeenten genoemd in artikel 7 van de bestuursstaalwet georganiseerd door de federale overheid, maar moet dat toezicht worden uitgeoefend door het Vlaamse Gewest; uit de artikelen 264 tot 266 van de nieuwe gemeentewet

blijkt dat de wetgever de bevoegdheid aan de provinciegouverneur heeft toevertrouwd om, in naam van het Vlaamse Gewest, het gewone toezicht georganiseerd door de nieuwe gemeentewet op verzoekster uit te oefenen; *in casu* heeft de gouverneur echter in naam van de Vlaamse Gemeenschap de gemeenteraadsbesluiten van 21 december 2000 vernietigd, vermits dat besluit genomen werd door het “Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap - Afdeling provinciaal gouvernement Vlaams-Brabant”; het vernietigingsbesluit van 4 mei 2001 is dan ook onwettig en nietig; ten overvloede dient opgemerkt dat het schorsingsbesluit om dezelfde reden onwettig was; voor zover als nodig wenst verzoekende partij er dus op te wijzen dat de onwettigheid van het voorafgaande schorsingsbesluit alleszins de nietigheid van het vernietigingsbesluit van 4 mei 2001 meebrengt;

Overwegende dat verzoekende partij in de memorie van wederantwoord nog doet gelden dat het feit dat de staatshervorming asymmetrisch is geweest geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap twee aparte rechtspersonen zijn met verschillende bevoegdheden, waarvan de attributen door éénzelfde administratief geheel, namelijk de Vlaamse regering, worden uitgeoefend, dat de Vlaamse regering bijgevolg bepaalde bevoegdheden in naam van het Vlaamse Gewest moet uitoefenen, en andere in naam van de Vlaamse Gemeenschap, dat *in casu* blijkt dat het administratief toezicht door de gouverneur ongetwijfeld in naam van de Vlaamse Gemeenschap werd uitgeoefend, alhoewel hij enkel maar in naam van het Vlaamse Gewest mocht tussenkomen; dat zij in laatste memorie enkel stelt het middel te handhaven;

3.1.1.2. Overwegende dat luidens artikel 3, tweede lid, BWHI, de attributen van de rechtspersoonlijkheid voor het Vlaamse Gewest worden uitgeoefend “overeenkomstig deze wet, inzonderheid artikel 1”; dat artikel 1, tweede lid, BWHI, preciseert dat in het Vlaamse Gewest de Raad en de regering van de Vlaamse Gemeenschap de bevoegdheden uitoefenen van de gewestorganen, onder de voorwaarden en op de wijze bepaald door deze bijzondere wet; dat iedere regering blijkens artikel 87, § 1, eerste lid, BWHI, beschikt over “een eigen administratie, eigen instellingen en eigen personeel”; dat uit de opgesomde bepalingen volgt dat de regering van de Vlaamse Gemeenschap beschikt over één administratie voor de uitoefening van al haar bevoegdheden, zowel in gemeenschaps- als in gewestaangelegenheden; dat de overkoepelende benaming van

deze administratie het “Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap” is; dat binnen dat ministerie een “administratie binnenlandse aangelegenheden” bestaat, met onder meer een afdeling “provinciaal gouvernement Vlaams-Brabant” waarop de gouverneur van Vlaams-Brabant een beroep kan doen, en te dezen een beroep heeft gedaan, ter voorbereiding en uitvoering van de beslissingen die hij neemt in het kader van de uitoefening van het administratief toezicht; dat de door verzoekende partij gewraakte vermeldingen bovenaan een “besluit van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant”, er op wijst dat die besluiten werden opgesteld op het briefpapier van de administratie maar hoegenaamd niet aantoonde dat de gouverneur die het schorsingsbesluit en later het vernietigingsbesluit heeft ondertekend, het gewoon administratief toezicht op grond van de artikelen 264 en 265 van de nieuwe gemeentewet niet zou hebben uitgeoefend in naam van het Vlaamse Gewest; dat het middelonderdeel niet gegrond is;

3.1.2. Overwegende dat verzoekende partij ter terechtzitting verzaakt aan het *tweede onderdeel* van het eerste middel;

3.2. Overwegende dat verzoekende partij in *het tweede middel* schending aanvoert “van artikel 30 van de Grondwet, van de wet van 2 augustus [lees: 30 juli] 1963 houdende taalregeling in het onderwijs”, “en meer in het bijzonder van artikelen 13 en 14 van deze wet, alsook uit de schending van de rechtsveiligheid-, redelijkheids-, zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginselen, uit de overtreding van substantiële en/of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, en uit de machtsoverschrijding”; dat de toelichting bij dit middel in het auditorsverslag is besproken in vier onderdelen; dat verzoekende partij zich in haar laatste memorie niet verzet tegen deze werkwijze; dat hierna het middel dan ook in deze vier onderdelen wordt onderzocht;

3.2.1.1. Overwegende dat in een *eerste middelonderdeel* wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing de gemeentelijke benoemingsbesluiten vernietigt omdat de twee betrokken personeelsleden noch in het bezit zijn van het vereiste diploma waaruit blijkt dat zij het onderwijs in het Nederlands hebben genoten, noch van een bewijs van de vereiste kennis van het Nederlands afgeleverd door het Vast Wervingssecretariaat (thans: Selor), zoals vereist door de bestuurstaalwet, terwijl niet de bestuurstaalwet, maar wel de onderwijstaalwet van toepassing is, volgens welke de betrokken personeelsleden met het oog op hun aanwerving slechts het bewijs moeten leveren van hun grondige kennis van de onderwijstaal, zijnde het

Frans; dat verzoekende partij toelicht dat in een taalregeling inzake onderwijs door de onderwijstaalwet wordt voorzien, welke een specifieke regeling is en dat de bestuurstaalwet overeenkomstig zijn artikel 1, § 1, 1°, enkel toepasselijk is indien er in geen andere specifieke wetgeving wordt voorzien zodat de bepalingen over de taalkennis van het personeel van de onderwijstaalwet de toepassing van de bestuurstaalwet uitsluiten;

Overwegende dat verzoekende partij voorts toelicht: de onderwijstaalwet is bovendien niet beperkt tot de bepaling van de taal “in verband met het verstrekken van onderwijs”, vermits zij diverse aspecten van het taalgebruik inzake onderwijs regelt (“onderwijstaal”, “tweede taal onderricht”, “taalkennis van het personeel”); zulks blijkt ook uit artikel 1 van die wet, dat een algemene draagwijdte aan de wet toeschrijft; bovendien verwijst datzelfde artikel, met betrekking tot de randgemeenten, naar de bestuurstaalwet “wat betreft de onderwijstaal en het tweede taalonderricht”; *a contrario* bepaalt dat artikel dat de andere aspecten van de taalregeling inzake onderwijs in de randgemeenten (waaronder de vereisten inzake taalkennis van het personeel) door de onderwijstaalwet worden geregeld; van een complementariteit tussen de bepalingen van de onderwijstaalwet en die van de bestuurstaalwet is er dus geen sprake; de voorwaarden opgelegd bij artikel 13 van de onderwijstaalwet zijn bezwaarlijk verenigbaar met die van artikel 27 van de bestuurstaalwet, vermits het bestuurs-, onderwijzend en administratief personeel op grond van de eerste reglementering “inderdaad ‘slechts (...) het bewijs (...) van hun grondige kennis van de onderwijstaal van de inrichting’ (*in casu* het Frans) moeten leveren terwijl ze op grond van de tweede reglementering niet aangeworven zouden zijn ‘indien (ze) de Nederlandse taal niet (kennen)’”; de in het bestreden besluit aangehaalde interpretatie van de Vaste commissie voor taaltoezicht van het begrip “schooloverheden” en arresten van de Raad van State zijn niet relevant: enerzijds is voornoemde commissie niet bevoegd om zich over de interpretatie of de draagwijdte van de onderwijstaalwet uit te spreken, anderzijds blijkt uit de aangehaalde arresten dat de problematiek de taal van de procedure voor de Raad van State betrof, en geenszins de vereiste taalkennis inzake benoeming van onderwijzers in de randgemeenten;

Overwegende dat verzoekende partij haar betoog over dit middelonderdeel besluit, stellende dat de bestuurstaalwet een beperking van het beginsel van de vrijheid der talen met zich meebrengt, zoals voorgeschreven door

artikel 30 van de Grondwet, en dan ook restrictief moet worden geïnterpreteerd, dat de extensieve interpretatie die door de verwerende partij wordt voorgesteld, meer in het bijzonder van de artikelen 23 en 27 van deze wet, dan ook verworpen moet worden en, indien de Raad “*per impossibile*” van mening zou zijn dat de bestuurstaalwet *in casu* wel van toepassing is, vraagt verzoekende partij in ondergeschikte orde dat de volgende prejudiciële vragen aan het Arbitragehof worden gesteld :

“Schenden artikelen 13 à 16 van de wet van 2 augustus 1963 houdende taalregeling in het onderwijs artikelen 10, 11 en 30 van de Grondwet in zoverre die artikelen geïnterpreteerd worden als zijnde cumulatief van toepassing met artikel 23 en 27 van de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 en, bijgevolg, als bepalend dat een dubbele voorwaarde inzake bewijs van de taalkennis aan de onderwijzers van de Franstalige gemeentelijke basisscholen van de faciliteits- en randgemeenten wordt opgelegd?”,

en, in geval van negatief antwoord

“Schenden artikelen 1, §1, 1°, 23 en 27 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken gecoördineerd op 18 juli 1966, artikelen 10, 11, 24 en 30 van de Grondwet, in zoverre die artikelen geïnterpreteerd worden als bepalend dat onderwijzers van de Franstalige gemeentelijke basisscholen van de faciliteiten- en randgemeenten het bewijs van de kennis van een tweede taal moeten leveren, terwijl de andere onderwijzers van andere gemeentelijke basisscholen slechts het bewijs van de kennis van de onderwijstaal moeten leveren?”;

Overwegende dat verwerende partij bij wijze van repliek in wezen herhaalt hetgeen als argumentatie in het schorsingsbesluit was opgenomen;

Overwegende dat de memorie van wederantwoord geen nieuwe argumenten bevat; dat verzoekende partij in de laatste memorie het middelonderdeel en de voorgestelde prejudiciële vragen handhaaft;

Overwegende dat de tweede tussenkomende partij het standpunt van verzoekende partij bijtreedt, waarbij zij, samengevat, de volgende argumenten laat gelden: artikel 1, § 1, 4°, van de bestuurstaalwet bepaalt dat voornoemde wet van toepassing is op de akten van administratieve aard van de schooloverheden; het valt niet in te zien op welke wijze deze bepaling van toepassing zou zijn op de tussenkomende partij die, in het kader van haar onderwijsfunctie, geen akten met administratief karakter kan afleveren; artikel 27 van de bestuurstaalwet heeft betrekking op de aanwerving van bepaalde plaatselijke ambtenaren waarbij een

taalvereiste wordt gesteld; de specifieke aanwervingsvoorwaarden worden vastgelegd door de Vlaamse wetgever die, bij decreet van 27 maart 1991, de beperkingen van taalkundige aard heeft beperkt tot de naleving van de wetgeving die de taalzaken in het onderwijs regelt; een onderwijzer in een gemeentelijke lagere school is, als gemeentelijk functionaris, enkel onderworpen aan de bestuurstaalwet wanneer hij een akte voortbrengt die onder die wet valt; voor het overige maakt het onderwijs, zoals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State, geen deel uit van de algemene administratie, maar heeft het een bijzonder juridisch regime, waardoor op het onderwijzend personeel geen aanwervingsvoorwaarde van taalkundige aard kan worden toegepast die enkel toepasselijk is op de plaatselijke gemeentediensten die zuiver administratieve taken uitvoeren; dit wordt trouwens bevestigd door artikel 1, § 1, 4°, luidens hetwelk enkel schooloverheden en dan nog “enkel administratieve akten van schooloverheden [...] en niet de personen” onderworpen zijn aan de bestuurstaalwet; vermits de verplichtingen van de onderwijstaalwet zowel van toepassing zijn op onderwijzers als op leerlingen en hun ouders, valt niet in te zien welke contacten de tussenkomende partij zou hebben met een andere vorm van publiek; het gebruik van de taal van het taalgebied is nog minder pertinent, vermits de Raad van State geoordeeld heeft dat de taalkeuze die aan het gezinshoofd wordt gelaten éénmalig is; artikel 27 van de bestuurstaalwet is *in casu* dus niet van toepassing;

3.2.1.2. Overwegende dat de rechtspraak waar tweede tussenkomende partij zich op beroept niet dienend is; dat het in die zaken gaat om onderwijspersoneel van het rijksonderwijs of van een rijksuniversiteit, waarbij de rechtsvraag was of die personeelsleden op grond van die hoedanigheid onderworpen waren aan de toepassing van het gewone statuut van het rijkspersoneel, het zogenaamde statuut Camu;

Overwegende voorts dat de Raad van State in zijn arrest nr. 140.803, gemeente Wezembeek-Oppem, van 17 februari 2005 betreffende de vernietiging, in het kader van het administratief toezicht, van drie andere benoemingsbesluiten van onderwijzend personeel aan de Franstalige gemeentelijke basisschool “Het Hoeveke”, heeft vastgesteld dat de onderwijstaalwet geen enkele bepaling bevat met betrekking tot de taal die een dergelijke onderwijsinrichting dient te gebruiken, onder meer, in zijn binnendiensten en dat om reden dat de gemeentelijke basisschool ook onderworpen is aan de onderwijstaalwet niet de toepassing van de bestuurstaalwet kan worden uitgesloten; dat hij in meervermeld

arrest ook heeft aangenomen dat de gemeentelijke ambtenaren die de personeelsleden van de inrichting zijn, handelingen van administratieve aard stellen en dat zij voor hun bestuurshandelingen overeenkomstig artikel 1, § 1, 1°, j° de artikelen 23 tot 27 van de bestuursstaalwet het Nederlands moeten gebruiken, kennen en de kennis ervan bewijzen; dat omwille van de in dat arrest uitgedrukte redenen die zienswijze ook in de voorliggende zaak wordt gehuldigd;

3.2.1.3. Overwegende dat, eenmaal vastgesteld dat onderwijzers in het gemeentelijk basisonderwijs van een randgemeente, als gemeenteambtenaren, hoe dan ook moeten voldoen aan artikel 27 van de bestuursstaalwet, de vraag of die gemeenteambtenaren tevens als schooloverheden in de zin van artikel 1, § 1, 4°, van de bestuursstaalwet te beschouwen zijn irrelevant is;

3.2.1.4. Overwegende dat, als gezien, artikel 27 van de bestuursstaalwet bepaalt dat in de plaatselijke diensten van een randgemeente niemand tot een ambt of betrekking benoemd of bevorderd kan worden indien hij de Nederlandse taal niet kent en dat de vereiste taalkennis wordt vastgesteld aan de hand van het diploma of getuigschrift, waaruit blijkt dat betrokkene zijn onderwijs in het Nederlands heeft genoten -hetgeen voor de tussenkommende partijen in de voorliggende zaak niet het geval is- of, bij ontstentenis daarvan, “door een examen”;

Overwegende dat verwerende partij in artikel 27 van de bestuursstaalwet alleen reeds voldoende steun had kunnen vinden om de benoeming van de tussenkommende partijen als strijdig met de terzake “geldende taalwetten” te achten, indien zij niet “door een examen” het bewijs van de kennis van de Nederlandse taal hadden kunnen leveren; dat het bestreden besluit evenwel concludeert dat de gemeenteraadsbesluiten “strijdig zijn met de geldende taalwetten” onder verwijzing naar de motieven van het eerdere schorsingsbesluit; dat uit die motieven blijkt dat de gouverneur in zijn beoordeling het gegeven heeft betrokken “dat Mélanie David en Marc Vinette in het bezit zijn van het getuigschrift grondige kennis verplichte tweede taal Nederlands in het lager onderwijs, afgeleverd door de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap ingesteld ter uitvoering van artikel 15 van de onderwijstaalwet”; dat hij niettemin de benoeming van tussenkommende partijen onwettig acht omdat “artikel 53 van de bestuursstaalwet bepaalt dat alleen de Vaste Wervingssecretaris bevoegd is om bewijzen inzake taalkennis vereist door de bestuursstaalwet uit te reiken” en dat de tussenkommende partijen “die [...] in vast verband benoemd worden [niet] in het bezit zijn [...] van

een getuigschrift van de vereiste kennis van het Nederlands afgeleverd door SELOR”;

Overwegende dat uit de motivering van het bestreden besluit derhalve naar voren komt dat de voor de voorliggende zaak in aanmerking genomen -en in aanmerking te nemen- “terzake geldende taalwetten” de voorschriften zijn zoals neergeschreven in artikel 23 en artikel 27 van de bestuursstaalwet welke moeten worden toegepast gelet op de door verwerende partij gegeven en door de Raad van State correct bevonden interpretatie van artikel 1, § 1, 1°, van diezelfde wetten, in samenhang evenwel met artikel 53 van dezelfde bestuursstaalwet; dat verwerende partij met andere woorden het gewis door tussenkomende partijen geleverde bewijs van hun kennis van de Nederlandse taal “door een examen” niet aanvaardt, omdat dit bewijs van taalkennis niet is uitgereikt door de vaste wervingssecretaris - thans Selor;

3.2.1.5. Overwegende dat die vaststelling het *derde middel* van het inleidend verzoekschrift naar voren brengt; dat verzoekende partij -hoewel ondergeschikt aan het tweede middel- in dit derde middel, ontleend aan “de schending van het principe van het gezag verschuldigd aan de handelingen van de overheid, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, aan de miskennis van substantiële en/of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en aan de machtsoverschrijding”, aanvoert dat in het bestreden besluit wordt voorgehouden dat, ofschoon de twee door haar benoemde leerkrachten in het bezit zijn van een getuigschrift “grondige kennis van het Nederlands” afgegeven door de Vlaamse Gemeenschap, zij niet in aanmerking komen omdat dit getuigschrift niet werd uitgereikt door de federale overheid, terwijl bezwaarlijk betwist kan worden dat het getuigschrift dat door de Vlaamse Gemeenschap aan de betrokkenen werd afgegeven het onweerlegbaar bewijs levert dat zij aan de taalvereisten voldoen; dat volgens verzoekende partij de verwerende partij zonder meer de bewijskracht en het gezag van een handeling van de overheid miskent door ervan uit te gaan dat deze getuigschriften niet deugen omdat zij door de Vlaamse Gemeenschap in plaats van de federale overheid werden afgeleverd; dat zij voorts argumenteert dat het door de verwerende partij ingenomen standpunt de rechtszekerheid ondergraaft, vermits de door de Vlaamse Gemeenschap via het uitreiken van een diploma van taalvaardigheid verwekte verwachtingen niet mogen worden beschaamd, dat de houding van de verwerende partij kennelijk de grenzen van de redelijkheid overschrijdt, door op basis van een kronkelachtige redenering voor te houden dat een diploma Nederlands van de Vlaamse Gemeenschap de vereiste bewijskracht ontbeert en dat er, tenzij de verwerende partij zou betogen dat de Vlaamse

Gemeenschap niet bevoegd is om de Nederlandse taalkennis te peilen, van uitgegaan moet worden dat de betrokken personeelsleden het bewijs leveren van de vereiste kennis van het Nederlands; dat volgens verzoekende partij deze oplossing zich opdringt als “de enige redelijke”; dat zij daar wel aan toevoegt :

“Het blijkt inderdaad zo te zijn - een van de talrijke ongerijmdheden van ons Staatsbestel - dat de door de Vlaamse Gemeenschap uitgereikte getuigschriften (inzake kennis van de Nederlandse taal!) blijkbaar niet automatisch gehomologeerd worden door de federale Staat. Straffer: er bestaat hiertoe zelfs geen homologatieprocedure. Het zou het toppunt van de onrechtvaardigheid zijn de onschuldige burger hiervoor te laten opdraaien”;

Overwegende dat verwerende partij repliceert dat zij zich uiteraard niet op het standpunt stelt dat enig getuigschrift van de Vlaamse Gemeenschap op één of andere wijze niet zou deugen, dat de gouverneur uiteraard op geen enkele wijze wenst het gezag van de Vlaamse Gemeenschap in vraag te stellen, dat artikel 53 van de bestuurstaalwet echter nu eenmaal voorschrijft dat de vaste wervingssecretaris alléén bevoegd is om bewijzen omtrent de bij de bestuurstaalwet vereiste taalkennis uit te reiken, dat er dan ook zonder meer geen beoordeling kan worden gemaakt of andere getuigschriften al dan niet evenwaardig zouden zijn, omdat de wet duidelijk is, dat algemene beginselen uiteraard niet *contra legem* kunnen worden ingeroepen, dat de wetgever er uitdrukkelijk in heeft voorzien dat enkel en alleen de vaste wervingssecretaris en niemand anders bevoegd is om bewijzen te verlenen, en dat zulks elke discussie nopens de mogelijkheden tot interpretatie uitsluit;

Overwegende dat verzoekende partij in de memorie van wederantwoord bijkomend verwijst naar twee arresten van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name naar het arrest “Groener” van 28 november 1989 waarin zij leest dat de vereisten die aan leerkrachten worden gesteld in verband met het voor te leggen diploma als bewijs van taalkennis niet buitensporig of onredelijk mogen zijn en dat de gestelde verplichting de taalkennis in een bepaald grondgebied te hebben verworven niet bestaanbaar is met het Europees recht, en naar het arrest “Angonese” van 6 juni 2000, waarin zij leest dat de vereiste een diploma van talenkennis voor te leggen dat door een welbepaalde instelling werd afgeleverd en de weigering van andere gelijkwaardige diploma’s, afgeleverd door andere instellingen, onredelijk en disproportioneel is; dat zij in de laatste memorie ten slotte ook verwijst naar het arrest “Podkolzina” van 9 april 2002

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij werd overwogen dat de overheid gebonden is door een regelmatig afgeleverd attest van taalkennis;

3.2.1.6. Overwegende dat de tussenkomende partijen in het bezit zijn van een getuigschrift “grondige kennis verplichte tweede taal Nederlands in het lager onderwijs”, uitgereikt door “de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap ingesteld ter uitvoering van artikel 15 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs”, en waaruit blijkt dat zij slaagden voor een aanvullend examen over de kennis van de Nederlandse taal; dat geen van de partijen de bevoegdheid betwist van deze commissie om, óók voor de onderwijsinrichtingen in de randgemeenten, “door een examen” de bewijzen uit te reiken ter uitvoering van de onderwijstaalwet, omtrent de bij die wet vereiste taalkennis;

Overwegende evenwel dat naar luid van artikel 53 van de bestuurstaalwet “alleen” de vaste wervingssecretaris “bevoegd [is] om bewijzen omtrent de bij de wet van 2 augustus 1963 vereiste taalkennis uit te reiken”;

Overwegende, in de eerste plaats, dat een duidelijke bepaling van de bestuurstaalwet, die overigens van openbare orde is, op de door verzoekende partij in het besproken middel aangevoerde ongeschreven beginselen van behoorlijk bestuur primeert en zowel door het bestuur als door de Raad van State moet worden toegepast;

Overwegende, ten overvloede, dat een afwijking door de onderwijstaalwet van het “alleen”-recht van de vaste wervingssecretaris om de voor de bestuurstaalwet voorgeschreven bewijzen van taalkennis uit te reiken, gelet op de aan artikel 1, § 1, 1°, van de bestuurstaalwet gegeven interpretatie, niet mag worden vermoed maar door de wetgever op uitdrukkelijke wijze moet zijn bepaald; dat zulke uitdrukkelijke afwijking in artikel 15 van de onderwijstaalwet niet is te lezen; dat hetgeen de Raad van State heeft overwogen met betrekking tot de onderwijstaalwet in het algemeen, bijgevolg ook het artikel 15 van die wet omvat, welke bepaling enkel voorschriften bevat in verband met het bewijs van de kennis van een taal ten einde onderricht te mogen verstrekken in die taal; dat de aldaar bedoelde commissie derhalve niet, naast de vaste wervingssecretaris, bij machte is bewijzen uit te reiken “omtrent de bij de wet van 2 augustus 1963 vereiste taalkennis”;

Overwegende dat tegenover die vaststelling de vraag staat of de “door een examen” bewezen kennis van het Nederlands als onderwijstaal niet gelijkwaardig is aan de “door een examen” bewezen kennis van het Nederlands als bestuurstaal; dat die vraag thans wordt onderzocht;

Overwegende dat de door verschillende federale regelingen voorgeschreven taalkennis een aan die onderscheiden regelingen eigen finaliteit dient waarop de samenstelling van de bevoegde examencommissie en, vooral, het examenprogramma is afgestemd; dat de getuigschriften die het bewijs leveren van die taalkennis daarom niet *ipso facto*, zonder uitdrukkelijke tekst, onderling verwisselbaar zijn; dat een beslissing over de gelijkwaardigheid van twee taalvaardigheden toekomt aan de overheid die bevoegd is de desbetreffende taalvaardigheid te erkennen; dat -louter ter illustratie- de door de afgevaardigd bestuurder van Selor uitgereikte bewijzen van taalkennis, bedoeld bij artikel 43^{quinquies} van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, niet aanvaard worden als bewijs omtrent de bij de bestuurstaalwet vereiste taalkennis; dat zij daarentegen wel worden aanvaard als bewijs van de vereiste taalkennis voor de ambtsdragers in de Raad van State, en dit op grond van de uitdrukkelijke wil van de bevoegde wetgever, door de desbetreffende verwijzing in artikel 73 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat evenwel, wat de getuigschriften betreft waarover de tussenkomende partijen beschikken, aan de Raad een dergelijke gelijkwaardigheid niet bekend is; dat overigens verzoekende partij zelf erkent te weten dat de door de commissie uitgereikte getuigschriften niet als gelijkwaardig worden erkend of “gehomologeerd” door de daartoe bevoegde federale overheid;

Overwegende dat de Raad niet ziet hoe dan de verwerende partij, én onbevoegd zijnde voor de regelgeving inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken in de randgemeenten én onbevoegd zijnde voor de regelgeving inzake het gebruik van de talen voor het onderwijs in de randgemeenten, er toe gebracht moet worden eigenmachtig die gelijkwaardigheid te erkennen;

3.2.1.7. Overwegende dat verzoekende partij supranationale en internationale rechtspraak ter sprake brengt, maar daarbij nalaat enige bepaling aan te wijzen die door artikel 53 van de bestuurstaalwet geschonden zou zijn; dat de Raad ook in de concrete omstandigheden van de door verzoekende partij genoemde arresten niet spontaan een vergelijking ziet met de thans voorliggende regeling

waarbij één federaal orgaan uitsluitend bevoegd wordt verklaard om voor alle belanghebbende inwoners van het land de taalkennis, eender waar verworven maar die zij niet op basis van hun diploma kunnen aantonen, te testen en er de overeenstemmende bewijzen voor uit te reiken;

3.2.1.8. Overwegende dat de Raad op grond van wat voorafgaat besluit dat het bestreden besluit van de gouverneur hoe dan ook terecht overweegt dat de gemeenteraadsbesluiten strijdig zijn met de “geldende taalwetten”; dat dan de vraag is of de “geldende taalwetten” zelf in overeenstemming zijn met de door verzoekende partij aangevoerde grondwetsbepalingen; dat het antwoord op die vraag gegeven moet worden door het Arbitragehof;

3.2.1.9. Overwegende dat verzoekende partij met de *eerste door haar geformuleerde vraag* het Arbitragehof wenst te ondervragen over de bestaanbaarheid van de door haarzelf in het tweede middel aangevoerde onderwijstaalwet met de Grondwet; dat die vraag -waarvan zij ter terechtzitting zelf opmerkt op een ontkennend antwoord van het Hof te hopen- in haar algemene bewoordingen niet dienend is voor de oplossing van het geschil, nu het bestreden vernietigingsbesluit niet is gesteund op enige bepaling van de onderwijstaalwet;

Overwegende dat uit wat voorafgaat wel is gebleken dat aan de dubbele vereiste van bewijsvoering van taalkennis eensdeels de door de Raad van State gegeven interpretatie van artikel 15 van de onderwijstaalwet en, anderdeels, de door de Raad vastgestelde ontstentenis van gelijkwaardigheid tussen de getuigschriften ten grondslag ligt; dat in die omstandigheden de door de Raad van State aan artikel 15 van de onderwijstaalwet gegeven interpretatie wel overeenkomstig artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 aan het Arbitragehof moet worden voorgelegd;

3.2.1.10. Overwegende dat hetgeen verzoekende partij voornamelijk grieft, de eis is om de situatie van tussenkomende partijen niet enkel aan de onderwijstaalwet, waarvan geen der partijen de toepassing betwist, maar ook aan de bestuurstaalwet te onderwerpen; dat die eis volgens verzoekende partij afbreuk doet aan de onderwijsvrijheid (artikel 24 van de Grondwet) en aan de vrijheid van het gebruik der in België gesproken talen (artikel 30 van de Grondwet); dat die eis het gevolg is van het artikel 1, § 1, 1°, van de bestuurstaalwet zoals uitgelegd door de Raad van State en niet van enig artikel van de onderwijstaalwet; dat verzoekende

partij bijgevolg met *de tweede door haar geformuleerde vraag* van het Arbitragehof een uitspraak wenst te krijgen over de grondwettigheid van artikel 1, § 1, 1°, van artikel 23, van artikel 27 en van artikel 53 van de bestuurstaalwet zoals de Raad van State die bepalingen interpreteert; dat het Arbitragehof bevoegd is om op dergelijke prejudiciële vraag te antwoorden,

Overwegende evenwel dat de verplichting prejudiciële vragen te stellen niet behelst dat de bewoordingen die verzoekende partij geeft aan de vraagstelling zonder meer moeten worden overgenomen; dat moeten worden weggelaten de beschouwingen die niet dienstig zijn; dat echter wel de geest van de vraag dient te worden gerespecteerd in die zin dat het rechtspunt dat verzoekende partij ter beoordeling aan het Arbitragehof wil voorleggen niet mag worden beperkt;

Overwegende dat een vraag over “de faciliteitengemeenten” te ruim is, nu te dezen enkel de regelgeving voor de randgemeenten van toepassing en bijgevolg voor de oplossing van het geschil rechtens relevant is; dat verzoekende partij voorts ter terechtzitting erkent dat de tussenkomende partijen enkel les geven in de onderwijstaal en het geschil dus geen betrekking heeft op bijvoorbeeld Franstalige onderwijzers die ook belast zijn met het tweede-taalonderricht of het onderricht in andere levende talen; dat de voorgestelde vraag op die punten wordt verfijnd;

Overwegende dat hiervoor is vastgesteld dat de bewijsvoering van de voorgeschreven taalkennis in het geschil is, en niet louter de vereiste taalkennis zelf; dat de vraag dienovereenkomstig wordt aangepast;

Overwegende dat tussenkomende partijen niet zomaar “een tweede taal” moeten kennen; dat het voorschrift uit de bestuurstaalwet meer precies de kennis van de bestuurstaal betreft; dat die precisering in de vraag dient aangebracht, met dien verstande dat het voor de tussenkomende partijen *de facto* betekent dat zij van twee talen het bewijs van hun taalkennis moeten leveren, nu de onderwijstaal en de bestuurstaal wat hen betreft niet samenvallen;

Overwegende dat de Raad van State de door verzoekende partij voorgestelde vraag, geherformuleerd overeenkomstig de voorgaande overwegingen, in het beschikkend gedeelte van dit arrest als tweede vraag aan het Arbitragehof voorlegt;

3.2.1.11. Overwegende dat verzoekende partij niet enkel de toetsing vraagt aan de artikelen 24 en 30 van de Grondwet, maar ook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in haar vraagstelling als toetsingsgrond opneemt; dat zij daarom ook de categorie van rechtsonderhorigen aanduidt met welke zij de tussenkomende partijen vergeleken wil zien om aldus tot een discriminerende behandeling te besluiten: “de andere onderwijzers van andere gemeentelijke basisscholen”; dat de vraag rijst of die categorie voldoende duidelijk is en relevant; dat immers “andere onderwijzers van andere gemeentelijke basisscholen” een diversiteit van categorieën omvat naargelang het onderwijzers zijn die onderwijs verstrekken in de onderwijstaal, in een andere taal, in een andere levende taal (enzovoort), of andere gemeentelijke basisscholen, in een randgemeente, in een taalgrensgemeente, in een gemeente van het tweetalig gebied, in een gemeente die niet is begiftigd met een speciale taalregeling (enzovoort), hetgeen een behoorlijk aantal varianten oplevert; dat bovendien het uitgangspunt dat die “andere onderwijzers” wat de taalkennis betreft “slechts het bewijs van de kennis van de onderwijstaal moeten leveren” gelet op al de mogelijke varianten ook voor discussie vatbaar is; dat immers, bij voorbeeld, een onderwijzer die onderwijs verstrekt in de onderwijstaal in een Nederlandstalige gemeentelijke basisschool van de verzoekende partij of een dergelijke onderwijzer van een gemeentelijke basisschool van een gemeente in het Nederlandse taalgebied zonder bijzondere regeling, als gevolg van de complementaire toepassing van de beide taalwetten beiden ook *de iure* het bewijs van hun kennis van de onderwijstaal én van de bestuurstaal moeten leveren, weze het dat het anders dan voor de tussenkomende partijen in beide voorbeelden *de facto* om dezelfde taal -de streektaal- gaat; dat daarenboven wie over het vereiste diploma beschikt, het bewijs van de kennis van de bestuurstaal of van de onderwijstaal niet meer afzonderlijk moet leveren “door een examen”;

Overwegende dat verzoekende partij, hierover om verduidelijking gevraagd, vooreerst opmerkt dat zij “ervan [is] uitgegaan dat, bij formulering van een prejudiciële vraag, de melding van de twee te vergelijken categorieën personen of situaties niet verplicht is”; dat zij subsidiair voorstelt dat de vraag anders kan worden geformuleerd en wel door de vergelijking te maken als volgt: “[...] dat bij onderwijzers die lessen in de onderwijstaal van de inrichting verschaffen, ze het bewijs van de kennis van een tweede taal moeten leveren in de Franstalige gemeentelijke basisscholen van de faciliteiten- en randgemeenten, terwijl ze slechts het bewijs van de kennis van de onderwijstaal moeten leveren in andere gemeentelijke basisscholen”;

Overwegende dat de nieuwe formulering de strekking van de te maken vergelijking wijzigt en het gebrek aan accuratesse van de vraagstelling niet wegneemt; dat de verschillende strekking van de beide formuleringen en de niet weggenomen onduidelijkheid aan verzoekende partij zijn toe te schrijven, dat zulks de Raad van State verhindert om de vergelijking in de vraagstelling zelf te verbeteren of te wijzigen, aangezien hij dan in de plaats van verzoekende partij en misschien tegen de geest van haar vraagstelling in zou handelen; dat de Raad ook hierom behoedzaam moet omgaan met de eventuele herformulering van de te maken vergelijkingen, aangezien hij niet in de plaats van het Arbitragehof mag treden om na te gaan of er inderdaad sprake is van ongelijke behandeling van gelijke situaties of van gelijke behandeling van ongelijke situaties die uit de wetgevende normen voortvloeit; dat, indachtig ten slotte ook de bij artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof in het kader van de rechtsbescherming aan de Raad opgelegde verplichting tot prejudiciële vraagstelling, nu verzoekende partij ter terechtzitting insisteert om de door haar geformuleerde vergelijking aan het oordeel van het Arbitragehof onderworpen te zien, de Raad in die omstandigheden meent dat er grond is om in het beschikkend gedeelte van dit arrest de door verzoekende partij geformuleerde vergelijkingen in een derde vraag aan het Arbitragehof voor te leggen;

3.2.2. Overwegende dat verzoekende partij ter terechtzitting verzaakt aan het *tweede onderdeel* van het tweede middel;

3.2.3.1. Overwegende dat verzoekende partij in het *derde onderdeel* van het tweede middel aanvoert dat de verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt en, door zo te handelen, de beginselen van de zorgvuldigheid, gelijkheid en de “rechtsveiligheid” schendt,

3.2.3.2. Overwegende dat het middelonderdeel en de daaraan gegeven toelichting gelijk luidt als hetgeen door verzoekende partij in de reeds genoemde zaak met betrekking tot drie andere benoemingen aan “Het Hoeveke” is aangevoerd als derde onderdeel van het aldaar aangevoerde tweede middel én door de Raad is verworpen in het arrest nr. 140.803, van 17 februari 2005; dat de Raad dit besluit in de voorliggende zaak bijvalt en het middelonderdeel insgelijks ongegrond acht;

3.2.4. Overwegende dat verzoekende partij evenzo in het *vierde onderdeel* van het tweede middel in gelijke bewoordingen als zij deed in het vierde middelonderdeel van het tweede middel in de andere zaak, de aandacht van de Raad wil vestigen “op een andere discriminatie” die voor leraars in andere levende talen zou bestaan én verzoekt om desgevallend aan het Arbitragehof een vraag voor te leggen; dat, om dezelfde redenen als de Raad reeds heeft uiteengezet in het arrest nr. 140.803, van 17 februari 2005, het middelonderdeel -en bijgevolg de voorgestelde vraag- niet ontvankelijk is;

3.3. Overwegende dat het *derde middel* reeds besproken is bij het onderzoek van het eerste onderdeel van het tweede middel,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Aan het Arbitragehof worden de volgende prejudiciële vragen gesteld :

- Schendt artikel 15 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs, de artikelen 24 en 30 van de Grondwet door niet in een afwijking te voorzien op artikel 53 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, wat betreft het mogen uitreiken van de bewijzen omtrent de bij de wet van 2 augustus 1963 vereiste taalkennis of, niet minstens, een vorm van gelijkwaardigheid of homologatie te omvatten?

- Schenden artikel 1, § 1, 1°, artikel 23 of artikel 27 in samenhang met artikel 53 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, de artikelen 24 en 30 van de Grondwet door, cumulatief van toepassing zijnde met de wetgeving op het gebruik der talen voor het onderwijs, inzake de

talen het gebruik en de kennis van de bestuurstaal van het taalgebied op te leggen aan het onderwijzend personeel van een Franstalige gemeentelijke basisschool van een randgemeente als bedoeld in artikel 7, § 3, B, derde lid, van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, dat lessen in de onderwijstaal van de inrichting verstrekt en daartoe het bewijs van de kennis van de onderwijstaal heeft geleverd en, in geval van een negatief antwoord, voor die personeelsleden slechts het bewijs van kennis van de bestuurstaal toe te laten als bedoeld bij artikel 53, ook indien zij reeds het bewijs hebben geleverd van het Nederlands als onderwijstaal en bijgevolg bekwaam worden geacht in het Nederlands te onderwijzen?

- Schenden artikel 1, § 1, 1°, artikel 23, artikel 27 of artikel 53 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet gelezen in samenhang met de artikelen 24 en 30 van de Grondwet, door, cumulatief van toepassing zijnde met de wetgeving op het gebruik der talen voor het onderwijs, inzake de talen het gebruik en de kennis van de bestuurstaal van het taalgebied op te leggen aan het onderwijzend personeel van een Franstalige gemeentelijke basisschool van een randgemeente als bedoeld in artikel 7, § 3, B, derde lid, van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, dat lessen in de onderwijstaal van de inrichting verstrekt en daartoe het bewijs van de kennis van de onderwijstaal heeft geleverd, terwijl “ze slechts het bewijs van de kennis van de onderwijstaal moeten leveren in andere gemeentelijke basisscholen” of terwijl “de andere onderwijzers van andere gemeentelijke basisscholen slechts het bewijs van de kennis van de onderwijstaal moeten leveren” en, in geval van een negatief antwoord, voor die personeelsleden slechts het bewijs van kennis van de bestuurstaal toe te laten als bedoeld bij artikel 53, ook indien zij reeds het bewijs hebben geleverd van het Nederlands als onderwijstaal en bijgevolg bekwaam worden geacht in het Nederlands te onderwijzen?

Artikel 3.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt, na ontvangst van het arrest van het Arbitragehof, belast met het verder onderzoek van de zaak.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien februari 2005, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.